

«главниятъ канцелелъ Головинъ, два часа далечъ отъ «Петеровъ, ще чака царьтъ, когото ще доведемъ въ «Петербургъ».

«Младийтъ Джлгоруки, побуденъ отъ баща си, прѣдприе да изврше довежданието на царьтъ. Сполуката не бѣше до толкова мѣчна понеже той спеше въ една камара съ царьтъ.

«Щомъ видѣ че ся заспали сичкитѣ, той прѣдложи на царьтъ да ся обличе и да скоче отъ прозорицьтъ на своето отдѣлно жилище, което не бѣше твѣрдѣ на високо отъ земята. Царьтъ, безъ да ся поколебае, одобри му намѣрението и ся измѣкна безъ да ся сжзрене гвардията що вардеше прѣдъ вратата му. Той избѣгнѣ прѣзъ градинитѣ, и оловни пѣтътъ който го водяше тамъ дѣто ся чакаше отъ сичкитѣ голѣмци и офицери, които го доведохъ тържественно въ Петербургъ. Менчиковъ, като ся извѣсти, но кжсно, за измѣкваннето на свойтъ малолѣтникъ, затече ся да го послѣдва; но, като намѣри при пристигваннето си въ Петербургъ сичкитѣ гвардии промѣнени и гарнизонътъ подъ оружие безъ да е той заповѣдалъ, той ся затече къмъ свойтъ палатъ за да размисли що трѣбва да прави.

«Като влѣзе, той ся спрѣ отъ едно отдѣление гренадери, които бѣхъ обиколили кжщата му. Той поиска позволение да иде да говори на царьтъ; но тѣ му показахъ една заповѣдъ да излѣзе на утрѣшнийтъ день за земята си Реннебургъ, съ сичката си фамилия. Офицеритѣ, подъ гвардията на които той бѣше, ся отнесохъ него день съ него много мѣко; тѣ му казахъ че той може да земе съ себе си свойтъ найдрагоцѣнни нѣща и да заведе колкото слуги му е угодно. Ако и да ся сжмиѣваше че това може да бжде една примка, той излѣзе по пладиѣ отъ Петербургъ, въ свойтъ най великолѣпни карети, съ единъ товаръ и едно такова множество хора, щото неговото излизание мѣзаше повѣки на една посланническа свита отъ колкото на единъ затворенъ когото водихъ на заточение.

«Когито ся запрѣ отъ стѣрна на царьтъ, той каза